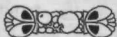


oko ni ostalo suho. Tovarišice so ji zapele nagrobnico, in še dolgo so donele poslovilne besede njene učiteljice: „Vem, da se tvoj duh družī sedaj le z nami. Z nebeških višav zreš na nas ostale, se nam ljubko smehljaš in kličeš: Hvala, hvala Bogu! Meni je dobro — pri mami! — Zato pa nas ne zabi pri ljubem Bogu, draga Fanica !

Ljudstvo se je razšlo, mladina se je razgubila v mrzel zimski dan. Ostal je sam grobček na pokopališču, posut s cvetjem, pokrit z vencī. Drugi dan je pa pisala njena kumica iz Trsta: „Kaj dela moja zlata Fani?“ Meni je bilo tedaj težko, kakor da imam pisati slovo lastni hčerki.



Pomlajenje.

*Pod zelenim listjem
babica sedi,
v krogu svojih vnukov
se na smeh drži.*

*Kaj ji hoče teža
njenih poznih let!
Med mladino srečno
vsa je mlada spet.*

Simon Palček.

